PRÁCE SNŮ

THRILLER

metafora

Přeložila Romana Hájková

EMILY RUDOLF

DOKONALÁ IDYLA. DOKONALÁ PAST.

Ukázka z knihy:

Ukažte mi svůj dům a já vám řeknu, kdo jste. Nepotrvá to déle než pár minut. Letmý pohled sem. Letmý pohled tam. A už vím, s kým mám co do činění. Většinu svých klientů vídám maximálně půl hodiny, obvykle ještě méně. Podají mi ruku, potřesou tou mojí a popovídáme si o počasí, o tom, kde skladují toaletní papír a jak zvládají recyklaci. To je všechno.

Nicméně, když pak jedu domů – pokud se tak můj malý pokoj ve sdíleném bytě vůbec dá nazvat –, vím o těchto lidech víc než jejich přátelé.

Vím, na jakou teplotu si nastavují topení, jak moc je jejich matrace proleželá, jestli si třídí ponožky a jaký používají prací prostředek.

Vklouznu do jejich životů a na omezenou dobu si je přivlastním. Je docela snadné stát se někým jiným, když žijete v jeho domě. To je taky jeden z důvodů, proč tuhle práci tolik miluju.

Bezchybně vystavěný a napínavý psychothriller, kde všichni hrají dvojí hru. Autorka mě dokázala vodit za nos a překvapovat až do úplného konce!

– Čtenářská recenze, Lovely Books

PRÁCE SNŮ

EMILY RUDOLF

PRÁCE SNŮ

NEBO SNAD NE?

Přeložila Romana Hájková

metafora

Originally published as "Die Housesitterin" by Emily Rudolf
Copyright © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main 2026
Translation © Romana Hájková, 2026
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8774-4 (ePub)
ISBN 978-80-271-8773-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-6291-8 (print)

Prolog

Polykám vodu a cítím chuť smrti. Jako bouřkový mrak rozpínající se po bezchybně modré obloze prosakuje z rány krev a její rudý závoj se rozpouští v chlórované vodě, do které jsem se ponořila v bláhové naději, že bych snad ještě mohla něco udělat.

Stisknu rty, hlavu držím vzpřímenou a bojuju s nekonečnem vody, která mě za oblečení táhne dolů a vyžaduje od mého třesoucího se těla víc síly, než dokáže vydat. Nohy mi povolují a já se potápím.

S úlekem pevně zavírám oči, jen abych je o chvíli později znovu otevřela. Oslepující paprsek bazénového reflektoru proniká tmou a zalévá scénu strašidelným bílým světlem. Vidím tuhé končetiny, skelné oči a neživý obličej. Ta tvář působí cize, a přesto ji znám skoro stejně dobře jako svoji vlastní.

Pronikavě křičím, ale zvuk mého hlasu je tlumený. Z úst mi vycházejí vzduchové bubliny, stoupají vzhůru a jedna po druhé praskají.

Lapám po dechu a s kašláním se vynořím nad hladinu. Sípavě se nadechnu, jako když se v noci probudím ze zlého snu, ale místo očekávané úlevy mě znovu přemůže chuť krve a chlóru.

Polykám, ale začínám se dávit. Tisknu si ruku na ústa, abych přemohla nevolnost, která slibuje očištění mého těla. Nesmím zvracet. Ne tady. Ne teď.

Odhodlaně se znovu vrhám do bazénu a zoufale se snažím chytit ruku, která se bezvládně vznáší ve vodě. Namlouvám si, že je stále teplá.

Znovu křičím. Tentokrát ne ze šoku, ale o pomoc. Křičím tak hlasitě, až mě pálí v krku a vibrují mi ušní bubínky, potom propletu naše prsty a táhnu tělo za sebou ke schůdkům.

„Všechno bude v pořádku. Zůstaň se mnou," šeptám. „Všechno bude v pořádku."

V dálce se rozsvítí světlo a vyplní vysoká okna, z nichž je ve dne výhled do zahrady a na moře, na idylickou scenérii, kterou tohle místo nabízí – pokud tady na někoho nečíhá smrt.

Pak ji uvidím. Tmavou siluetu s rozcuchanými vlasy. Má na sobě jeden z těch županů, které nejsou ani praktické, ani užitečné.

„Proboha, co se stalo? Kdo je to?" slyším její drsný, ospalý hlas. Vítr ke mně nese její slova, zatímco látka županu se s každým krokem vlní, jako by ji chtěla opustit a zakrýt tu hrozivou scenérii.

„Pomoz mi! Rychle!" křičím a dotazy nechávám bez odpovědi. Její výraz prozrazuje, že už ví, co se stalo, jen si to ještě nechce přiznat.

Skoro očekávám hysterický záchvat, ale místo toho se vrhne k okraji bazénu, klekne si a natáhne ke mně ruku. Podaří se nám vytáhnout tělo z vody a položit ho na mokré dlaždice z přírodního kamene. Zatlačím prsty tam, kde si myslím, že je krční tepna.

„Nahmatáš puls?" ptá se dutým hlasem.

Ano, ale nejsem si jistá, jestli to není můj vlastní. Protože ho cítím v konečcích prstů a nejen tam, ale i všude jinde. V hrudi. V hlavě. Dokonce i v uších. Za to může adrenalin.

„Já… já nevím, já… já… nejsem si… nejsem si jistá."

Odstrčí mě stranou a opakovaně mu tlačí na břicho, jako by hnětla těsto. Takhle se vrací k životu někdo, kdo se utopil? Nevím. Neměly bychom zkusit spíš tlakovou srdeční masáž? Střídat ji s dýcháním z úst do úst? Nebo mu násilím otevřít čelisti a strčit prst do krku?

Řešení je pravděpodobně nasnadě. Ale mám pocit, že mě šok připravil o jakoukoli schopnost jasně uvažovat a v mojí mysli nezůstalo nic než bolestivá nevědomost.

„Probuď se!“ žadoní, jako by její slova ještě mohl slyšet. Jeho oči však zůstávají dál upřené na noční oblohu.

Po modrých rtech mu nestéká žádná voda. Neozývá se žádné sténání ani lapání po dechu. Jedinými známkami života je její dech, můj puls a bublání bazénového čerpadla.

„Probuď se!“ žádá znovu, ale tentokrát tišeji. Zhroutí se na bezvládné tělo, zaboří obličej do ohybu jeho krku a vzlyká. Ten bolestný a zoufalý zvuk mi proniká až do morku kostí.

Jemně se dotknu jejího ramene a chci jí nabídnout útěchu. Vzhlédne, ale nedokáže vyjádřit svoje myšlenky slovy. To však není nutné. Je zřejmé, co se jí honí hlavou. Slzy mi stékají po tvářích, když nahlas říkám to, co už obě víme.

„Je pozdě.“

1. ČÁST

Soukromý ostrov Waldnerových, Baltské moře – současnost

1 Cecilia

Ukažte mi svůj dům a já vám řeknu, kdo jste. Nepotrvá to déle než pár minut. Letmý pohled sem. Letmý pohled tam. A už vím, s kým mám co do činění. Většinu svých klientů vidím maximálně půl hodiny, obvykle ještě méně. Podají mi ruku, potřesou tou mojí a popovídáme si o počasí, o tom, kde skladují toaletní papír a jak zvládají recyklaci. To je všechno.

Nicméně, když pak jedu domů – pokud se tak můj malý pokoj ve sdíleném bytě vůbec dá nazvat –, vím o těchto lidech víc než jejich přátelé.

Vím, na jakou teplotu si nastavují topení, jak moc je jejich matrace proleželá, jestli si třídí ponožky a jaký používají prací prostředek.

Vklouznu do jejich životů a na omezenou dobu si je přivlastním. Je docela snadné stát se někým jiným, když žijete v jeho domě. To je taky jeden z důvodů, proč tuhle práci tolik miluju. Kvůli úniku i návratu domů, stejnou měrou.

Je pravda, co někteří lidé říkají: místo, které nazýváte domov, je místem, kde sídlí vaše duše. Samozřejmě že ne zjevně. Je to skryté

v detailech. V krémech na ruce rozházených všude možně, v drobcích v kuchyňských zásuvkách, v pečlivě složených šátcích.

Co o vás asi vypovídá, když ve skutečnosti nemáte domov? Pokud žijete v kufru?

Snažím se potlačit cynickou otázku, která mě už nějakou dobu trápí.

Ale existuje i jiný druh domova. Místo, které nemá duši, ale zato má svůj účel. Místo, které vám zaručí obdiv. Domov jako je tenhle.

Dům trůní na ostrově jako brána do jiného světa – zalitý oslnivým sluncem, obklopený samotou moře.

„Páni." Ačkoli moje služby si teď rezervují téměř výhradně velmi bohatí klienti a v minulosti, zejména v posledních měsících, jsem pobývala v mnoha domech rodiny Waldnerových, tenhle je svou velikostí a polohou něčím skutečně výjimečným. Jejich syn Johannes, který je mým přítelem už dobré dva měsíce – čemuž skoro nemůžu uvěřit –, svá tvrzení rozhodně nepřeháněl.

„Je tohle opravdu jediný dům na ostrově?" ptám se, i když už to vím, jen… Je prostě nepředstavitelné, že někteří lidé vlastní celé ostrovy, zatímco jiní si sotva mohou dovolit pokoj ve sdíleném bytě.

Blonďák s přátelským výrazem, v bílé košili a tmavě modré čepici s kšiltem se usměje. Představil se jako Daniel, kapitán lodi rodiny Waldnerových.

„Ano, je. Všechno, co tu vidíte, patří Waldnerovým. Od domu až po umělé pláže, tady i na druhém konci ostrova. Perfektní, když si člověk potřebuje odpočinout a najít klid." Zní to skoro, jako by mluvil z vlastní zkušenosti.

„Klidu je tu rozhodně spousta," souhlasím a můj pohled bloudí po moři, které nás obklopuje a zdá se nekonečné.

„Řekl bych, že klid a samota jsou jediné věci, kterých je tu víc než dost." Zasměje se a já se k němu přidám. „Určitě se o tom v příštích několika dnech sama přesvědčíte." Vypne motor a loď jemně klouže vlnami směrem k molu.

„To je všechno, co s sebou máte?“ ptá se a nedůvěřivě pohlédne na můj malý příruční kufřík, když o chvíli později přistaneme u úzkého mola a máme zase pevnou půdu pod nohama. Místo odpovědi zvednu telefon a zeptám se: „Tady není signál?“

Když mi Johannes navrhl, abych jim na chvíli pohlídala dům a spojila to s romantickým víkendem, o chybějícím signálu se nezmínil.

„Uvidíš. Je to tam naprosto úžasné a velmi romantické. Podle mě neexistuje lepší místo ke společnému trávení času, než je tenhle ostrov,“ řekl. Možná tím myslel naprostou izolaci bez jakéhokoli kontaktu s jinými lidmi a neustálého zvonění mobilů. To dávalo smysl, protože podle mého názoru jeho hloupý telefon zvonil až příliš často.

„Tady dole ne. Ale nahoře budete mít normální signál na volání. A taky internet. Proto je tu satelitní anténa. Není to nijak zvlášť rychlé, ale funguje to.“ Daniel se trpělivě usmívá. „Takže tohle je opravdu všechno?“ zeptá se znovu.

„Ano,“ odpovím a strčím si telefon do kapsy. Nikdy si toho s sebou moc neberu. Částečně proto, že ve skutečnosti toho ani moc nevlastním. A částečně proto, že vím, že všechno, co budu potřebovat už v domě je.

Daniel se trochu zamračí. „Dobře. V pořádku. Doprovodím vás nahoru, abych vám ukázal dům. Vchod je hned tamhle.“ Sleduju očima jeho ukazováček, ale vidím jen skalnaté pobřeží a zářivě žlutou ceduli, jejíž nápis odtud nedokážu přečíst. Teprve když si sundám sluneční brýle, rozeznávám asi padesát metrů vzdálené schodiště, vytesané do skály.

„Docela strmé,“ zamumlám.

„No, nechtěl bych tam jít opilý.“ Než se vydá na cestu s mým kufrem v ruce, mrkne na mě.

Přehodím si přes rameno malý batoh a vleču se za ním. Slunce nemilosrdně praží a pálí mě do stehen, která mi jen částečně

zakrývají kratičké šortky. Vítr téměř nefouká, a než vstoupím na první schod, cítím, jak mi po páteři stéká kapka potu.

U paty schodiště je velká žlutá cedule, která černým písmem sděluje, že se jedná o soukromý pozemek. Všimnu si taky velké bezpečnostní kamery umístěné tak, aby cesta i schodiště byly v jejím zorném poli a jejího blikajícího červeného světla.

Na chvíli se podívám do objektivu, pak se otočím a vydám se za Danielem po schodech nahoru.

„Takže vy jste hlídačka domů?"

„Přesně tak," říkám. „Bydlím v domech nebo bytech jiných lidí, když jsou na dovolené, na služební cestě nebo žijí přechodně jinde. Starám se o všechno, co je potřeba udělat – sekání trávníku, krmení domácích mazlíčků, zalévání rostlin a pravidelné splachování toalet, aby se potrubí neucpávalo," dodávám, protože tady, v Německu, zná pojem „hlídání domu" jen málokdo.

Co už ale nezmíním, je to, že tu nejsem jenom v roli hlídačky. Nemám chuť na zvědavé otázky ani divné pohledy, takže nechám na Johannesovi, aby to Danielovi vysvětlil, až sem s ním zítra pojede s vědomím, že tady na něj budu čekat.

„To je zajímavé!" Od něj to znělo jako od většiny lidí – jako by hlídání domu bylo něco, o co stojí usilovat. V podstatě je to ale jen důsledek toho, že mám jen málo důvodů, kvůli kterým by se mi vyplatilo někde zůstat. Pro moji kamarádku Jing, která dřív taky hlídala domy, byla tahle práce spíš únik ze studentského bytu než ze života obecně.

„Pak jste očividně mojí nástupkyní. Až doteď jsem sem vždycky chodil spláchnout záchod a zkontrolovat, co se děje, já." Otočí se ke mně a křečovitě se usměje.

Že bych ho připravila o práci? Kdo ví, jak dlouho jeho kontrolní návštěvy trvaly. V prázdném domě, jako je tenhle, bez sousedů, se dá pravděpodobně zůstat celé dny, ne-li týdny, aniž by si toho majitelé všimli. Jasně, bývají tam kamery. Ale u Waldnerových se

zdá, že jsou instalovány podle pevného schématu, čehož jsem si všimla během svých předchozích pobytů v jejich domech. Dohled je u brány, kolem pozemku a u vchodových dveří. Uvnitř domů je jen jedna kamera, ve vstupním prostoru. Takže pokud víte, kde jsou, můžete je bez problémů obejít a bezpečně se dostat do domu, aniž by vás někdo viděl. Samozřejmě nechci toho chudáka z ničeho obviňovat, takže se jen usměju a rychle ukončím konverzaci. Vždycky mi bylo příjemnější ticho než únavné pokusy udržet komunikaci s cizím člověkem. Kromě toho výstup po schodech je v tomhle horku dost namáhavý i bez povídání.

Když konečně dorazíme nahoru, srdce mi buší, jako by mi chtělo vyskočit z hrudi, a nohy mám těžké a malátné.

Daniel vypadá taky dost zdrchaně. Je zadýchaný, na čele se mu leskne pot a na bílé košili s krátkým rukávem se mu vytvořily velké tmavé skvrny.

„To je ale výstup," lapám po dechu a užívám si čerstvý vítr, který se tu nahoře prohání mezi stromy a příjemně mi cuchá vlasy.

„To je. Ale stojí to za to, slibuju." Tentokrát se jeho úsměv zdá být upřímný. Oplácím mu ho a vyrážím za ním po dlážděné cestě, která vede kolem malého bungalovu – pravděpodobně domku pro hosty – a bazénu směrem k hlavnímu domu.

Průčelí třípatrové budovy zdobí propracované štukování a elegantní pilastry. Nahlížím do vysokých oken a uvnitř rozeznávám obrysy nábytku: komody, zdobené židle a… nějaký pohyb. Jen neurčitý stín, ale něco tam určitě bylo. Naprosto jistě.

Zarazím se. „Viděl jste to?"

V tu chvíli se změní směr větru a opře se mi do hrudníku, jako by se mě snažil přesvědčit, abych se otočila. Jemné chloupky na pažích se mi zježí.

„Co máte na mysli?" ptá se Daniel, stále ještě trochu zadýchaný.

„Myslím, že tam uvnitř se něco pohnulo," říkám a ukážu směrem k domu.

Přiloží si dlaň k čelu, aby si zakryl oči před sluncem, a pohledem sleduje můj natažený prst.

„Aha.“ Mávne rukou. „Dnes je docela větrno. Stavil jsem se tu krátce dnes ráno, abych všechno připravil, a přitom jsem otevřel okna. Takže se nejspíš jedna ze záclon pohnula průvanem. Není důvod se jakkoli znepokojovat.“

Chvíli váhám, cítím, jak mi tělem proudí adrenalin a srdce mi zase divoce buší, ale pak pokračuju v chůzi.

„Dáte si sklenici vody?“ zeptám se, když o chvíli později dojdeme ke vchodu.

„Rád,“ odpovídá, když ho míjím a stoupám po třech schodech k masivním vstupním dveřím. Zpocenýma rukama prohrabávám batoh a hledám klíče.

„Musejí tady někde být,“ mumlám.

„Pojďte.“ Daniel se protlačí kolem mě, vytáhne z kapsy klíč a otevře dveře. „Prosím, běžte dál.“

Jako vždy, když vcházím do neznámého prostoru, je moje vzrušení skoro hmatatelné. Miluju návštěvy u jiných lidí. Miluju překračovat práh a nasávat jedinečnou vůni, která se line každým domem. Miluju, když s botami u dveří nechávám za sebou svůj starý život a zcela se ponořím do světa někoho jiného. A svět Waldnerových je tím, o kterém mnozí sní, když nemůžou spát.

Nevím, kam se mám dívat dřív. Na třpytivý lustr visící uprostřed vstupní haly s vysokým stropem? Nebo na široké dřevěné schodiště po své pravé ruce s hlubokými schody a zdobeným zábradlím? Na tmavý dřevěný nábytek podél levé stěny, nebo snad na ozdobné lišty a pestrobarevné dlaždicové podlahy? Tenhle dům se od mnoha jiných, ve kterých jsem v minulosti pobývala, liší tím, že vás nevítá moderností, křiklavým designovým nábytkem a architektonickými experimenty, ale kouzlem anglického panského sídla – impozantním, tradičním a útulným.

Užasle zírám a hltám interiér očima. Vysoká, prosvětlená vstupní hala se dvěma obíhajícími galeriemi nabízí výhled na každé patro.

Jako v transu si vyzouvám sandály. Mozaiková podlaha je ledově studená, a když procházím kolem tmavého schodiště halou, která se otevírá vlevo do široké chodby spojující všechny pokoje v přízemí, přeběhne mi po těle mráz. Okamžitě rozeznávám čtvery dveře. Napravo vidím jen úzké vysoké okno s výhledem na moře a další dveře pod schody, které pravděpodobně vedou do sklepa.

„Pojďte, tohle je srdce domu." Daniel prochází dvoukřídlými dveřmi, které se otevírají do prostorného obývacího pokoje. Zahlédnu impozantní domácí bar, vedle něj dveře, které pravděpodobně vedou do dalšího pokoje, prostornou rohovou pohovku a velký tmavý krb, který dává tušit příjemné večery. Jakmile však pohlédnu skrz prosklenou stěnu ven, okamžitě na útulné zařízení pokoje zapomenu. Výhled, který se přede mnou otevírá, je naprosto úchvatný. Obrovská terasa, svěží zelený trávník, bazén a přízemní domek pro hosty a napravo nekonečně modré moře. Jedno z oken na terasu je opravdu mírně pootevřené, dovnitř proudí teplý vzduch a záclony sahající až na podlahu lehce povlávají.

Vydechnu úlevou. Takže to opravdu byla jen záclona, která se pohnula ve vánku. V domě tedy nikdo není.

Přistoupím k oknu a podívám se ven. „Tady skutečně absolutně nic a nikdo není," mumlám si pro sebe. I když to pro mě není žádné velké překvapení, teprve teď si skutečně uvědomuju, jak odlehlé tohle místo je. Ale pochybuju, že by mě na to cokoli dokázalo připravit. Větší kontrast s městským bytem snad ani neexistuje.

Mimoděk si vzpomenu na svůj pokoj ve sdíleném bytě. Protože mám neustále práci, která na sebe navazuje, nemám vlastní byt,

ale jen malý pokoj, abych zde mohla mít hlášené trvalé bydliště, uložila si pár věcí a měla kde přespat v případě nouze. Z protější strany ulice mi může nahlížet do okna nejméně třicet cizích lidí, a i se zataženými závěsy má člověk neustále pocit, že ho někdo sleduje.

„Nenechte se zmást," řekne Daniel najednou vážným, možná i trochu zlověstným tónem. Pomalu se ke mně přibližuje a zastaví se až tehdy, když cítím jeho tělesné teplo a vůni jeho silného deodorantu.

„Co tím myslíte?"

„Vidíte to?" Neurčitě ukáže někam za mě. V dálce rozpoznávám loď. Elegantní, s vysokým stěžněm a bílými plachtami. „Nenechte se zmást tou samotou. Venku je Baltské moře a na něm spousta lodí, člunů a rybářů."

„Proto je na molu bezpečnostní kamera? Aby sem lidé nemohli jen tak přijít?"

„Ano, přesně tak. Slouží hlavně jako odstrašující prostředek." Ztiší hlas. „Víte… tady nahoře máte pocit, jako byste byla uprostřed ničeho, daleko od jakékoli civilizace. Ale není tomu tak. Lidé jsou prostě zvědaví. Takže si můžete být jistá, že každý, kdo tam dole projede, se podívá nahoru." Znovu gestem ukáže směrem k moři. „Rozumíte, co tím myslím?"

Ano, tenhle dům je jako světlo, které… přitahuje můry.

„Radíte mi, abych tu nechodila nahá a měla zatažené závěsy," odpovídám s úsměvem a otáčím se k němu.

Když se usměje, kolem očí se mu objeví jemné vrásky. „Přesně tak."

Naše pohledy se na okamžik setkají, pak si rukou projede potem nasáklé vlasy a s očekáváním se na mě podívá. „Takže teď vám rychle ukážu dům, ano?"

Zaváhám. I když je Daniel milý, raději bych teď byla sama. Těch prvních pár minut, kdy se seznamuju s domem a kdy dům poznává

mě, je posvátných. Ale poté, co mi sem odnesl zavazadla, mi nepřijde slušné ani dobré jeho nabídku odmítnout. Navíc mu stále dlužím sklenici vody.

„Jasně, proč ne?“ slyším se říkat, než znovu sáhnu po telefonu. Přišlo mi už několik zpráv.

JING: Hej, právě jsem si uvědomila, že mi pořád dlužíš 150 eur. Myslíš na to, že mi to máš převést?

Copak jsem to už neudělala?

Vyťukám a pak napíšu ještě Johannesovi:

Dorazila jsem. Je to neuvěřitelné. Vůbec jsi nepřeháněl! Líbám!

Pak otevřu seznam poznámek a instrukcí, které mi poslala Bianca, asistentka Waldnerových, a kývnu na Daniela. Rozhodně si nenechám ničím a nikým tenhle víkend zkazit. Na pár dní budu jiným člověkem a svoje starosti nechám u vchodu stejně jako boty.

Soukromý ostrov Waldnerových, Baltské moře – současnost

2 Cecilia

„Předpokládám správně, že budete spát tady?“ slyším Danielův tichý hlas v osvěžujícím větru.

Odtrhnu pohled od proplouvající lodi s nápadnými černými plachtami, pustím se rozpáleného železného zábradlí balkónu a otočím se k němu.

Opírá se o rám dveří se zdviženou dlaní na čele, aby se chránil před neúprosným sluncem, které mi praží do ramen.

„Rozhodně,“ říkám a vracím se dovnitř. Velká okna rámují hořčicově žluté závěsy a sluneční světlo tančí po parketové podlaze vyskládané do tvaru rybí kosti. Tmavý nábytek dodává místnosti na útulnosti.

Poté, co mě Daniel provedl přízemím, kde se nachází jídelna spojená dvoukřídlými dveřmi s obývacím pokojem, toaleta pro hosty a na levé straně domu kuchyň, jsme se krátce podívali do suterénu, který mě ohromil svojí velikostí. Ten sklepní prostor je mnohem větší než kterýkoli byt, v němž jsem kdy bydlela. Waldnerovi si tu zřídili vinný sklep, saunu a posilovnu. A nechybí ani technická místnost. Na chodbě, skrytá za obrazem ve zlatém rámu,

je pojistková skříň. To je vždycky dobré vědět pro případ zkratu nebo něčeho podobného.

Ze suterénu jsme vyšli do prvního patra, kde je knihovna, pracovna, čtyři ložnice (každá s malým balkónem) a čtyři koupelny.

Prošli jsme každou místnost a já jsem konečky prstů přejížděla po chladivém dřevě a měkkých látkách.

Ovšem žádný pokoj není tak krásný jako tenhle – hlavní ložnice ve druhém patře.

Otevírá se přímo do krovu, a proto je strop do špičky obzvlášť vysoký. Pokoj je tedy nejen prostorný, ale i neuvěřitelně světlý. Jinak je v tomto patře už jen koupelna, propojená s ložnicí, a velký balkón, kde jsem právě stála.

Johannes asi nebude nadšený, že jsem si vybrala právě tuhle místnost. Jsem si skoro jistá, že tady obvykle spí jeho matka. Ale řekl mi, že si mám vybrat pokoj, který se mi líbí nejvíc.

„Jsi si jistý? Můžeš mi prostě říct, který je tvůj, a…“

Něžně mi přejel po tváři a potom mezi palcem a ukazováčkem lehce promnul pramen mých světlých vlasů a zastrčil mi ho za ucho. „Ne. Chci, abychom si to tam užili. Všechno by mělo být tak, jak si to přeješ. Vyber si pokoj, který se ti líbí nejvíc. Je to jen letní dům a moje rodina tam vlastně nebydlí, takže si nijak nepotrpíme na striktní rozdělení pokojů.“

Co k tomu říct? Tenhle se mi prostě líbí ze všech nejvíc. I když krásné jsou samozřejmě všechny. Daniel mi je postupně ukázal a dal mi možnost se v nich porozhlédnout a rozhodnout se, který mi nejvíc vyhovuje. Ale tady nahoře mám skoro pocit, jako bych v tomhle impozantním, rozlehlém domě měla svůj vlastní malý byt. To, že je takhle oddělený, jediný na patře, vnímám jako něco uklidňujícího. Příliš mnoho pokojů a dveří mě znervózňuje. Je to jedna z věcí, na které si nikdy nezvyknu. Prázdnota, která působí skoro hrozivě.

„Dobře, tak tedy…“ Daniel strčí kufr do pokoje.

„Proč jste mi nic neřekl? Mohla jsem vám s ním pomoct,“ říkám.

Zašklebí se. „S čím přesně? Chytila byste ten malý kufr za zadní kolečka, nebo co?“

Zasměju se. „Ale no tak, víte, co jsem tím myslela.“

S úsměvem mi naznačí, abych ho následovala. Cestou zaznamenávám další dveře, tak nenápadně zasazené do zdi vedle impozantního obrazu a ozdobných lišt, že jsem je málem přehlédla. „A co je tam?“

„To je šatna Elisab… ehm, paní Waldnerové.“ Takže je to opravdu její pokoj.

„Aha!“ Musím potlačit úsměv. Nemůžu se dočkat, až budu sama. Pak otevřu všechny dveře a zásuvky, které Daniel ze zdvořilosti nechává zavřené. Konečně se pořádně porozhlédnu. Protože tady je toho k objevování mnohem víc, než mi ukázal. Ani jedna zásuvka není prázdná. Vejdete dovnitř a všechno, co potřebujete, je tam. Je to tak v každém domě Waldnerových. Mají jeden život tady a další život tam. Na všech místech, kde se pohybují, mají plně vybavené skříně. Necestují s žádnými kufry ani toaletními potřebami, nemusejí si dělat starosti s balením nebo s tím, že na něco zapomenou. Mají svoje životy všude tam, kde právě jsou, a můžou si je obléknout jako kabát. Jeden z důvodů, proč je můj kufr tak malý a výběr oblečení velmi skromný, je ten, že nemám v úmyslu nosit svoje oblečení, používat svoji kosmetiku nebo svůj parfém. To si nechám až na ty dva dny, kdy tu bude Johannes.

Jsme zpátky v přízemí a naše prohlídka končí v kuchyni. Je dlouhá a úzká, s pracovní deskou ve tvaru L a velkými dveřmi vedoucími k bazénu a na terasu. I když se ve srovnání se zbytkem domu kuchyně možná zdá malá, sama o sobě je s kuchyňským ostrůvkem, barovými stoličkami a všemi myslitelnými spotřebiči vlastně obrovská.

Vzduch je tu trochu dusný a je cítit po čisticích prostředcích. Vykročím k zadním dveřím a trochu je pootevřu. Malou škvírou sem vnikne vzduch a k nohám mi padá pečlivě složený vzkaz.

„Uf.“ Ani jsem si ho nevšimla. Rychle ho popadnu.

Milá Cecilie,
moc Ti děkuji, že se staráš o dům.
Seznam úkolů jsem Ti už poslala e-mailem, takže mi nezbývá
než popřát Ti příjemně strávený čas.
Lednička, bar a vinný sklep jsou dobře vybavené – obsluž se
a buď tu jako doma.
Pokud budeš chtít ostrov opustit, bez obav zavolej Danielovi,
bude tam do hodiny.
Se srdečným pozdravem
Bianca

Složím vzkaz, jdu k lednici a otevřu ji. Přesně, jak říkala Bianca, je plná a mně dochází, že to je asi důvod, proč tu Daniel dnes ráno byl.

„Můžu vám nabídnout vodu?“

Kývne.

Než si začnu prohlížet vychlazená vína, podám mu láhev minerálky.

„Nevadilo by vám, kdybych si dala sklenku vína?“

„Vůbec ne. Neostýchejte se, prosím.“

Obvykle před večeří nepiju, ale dnes udělám výjimku. Vyberu si jednu z láhví bílého vína a začnu prohrabávat černé kuchyňské skříňky, abych našla vývrtku. Zatímco hledám, slyším, jak Daniel za mnou vytahuje skleničky. Nachází je okamžitě. Je zřejmé, že se tady dobře vyzná.

V kuchyních, jako je tahle, to není tak jednoduché. Každý, kdo si myslí, že v tomhle existuje nějaký logický řád, by se měl podívat do domů nejbohatších lidí.

Daniel mi ukazuje, kde najdu vývrtku. Je v zásuvce samostatného odkládacího stolku na druhém konci místnosti. Korek se známým

mlaskavým zvukem vyskočí, já naplním baňatou sklenku až po okraj a potom se pořádně napiju.

„Tak já se rozloučím," říká Daniel, pokládá prázdnou sklenici od vody na mramorový pult a sklopí pohled.

Konečně.

„Doprovodím vás ke dveřím."

Jakmile je otevře, ucítím jemný vánek, který se mi dostane až pod tričko.

„Takže teď mi asi nezbude nic jiného než vám popřát hezkou první noc. Ať máte sladké sny, tak se to říká, že? Protože to, co se vám zdá první noc na novém místě, se splní, nebo ne?"

Nutím se k úsměvu. „Ano, je to tak. Díky."

Ale je to lež. První noc v novém domě je pro mě vždycky ta nejhorší.

Daniel přikývne a obrátí se k odchodu. Pak se však náhle zastaví a otočí se zpátky ke mně.

„Ještě něco, Cecilie."

„Ano?"

„Kdyby se cokoli stalo, neváhejte mi hned zavolat. Bez ohledu na to, kolik je hodin." Naše pohledy se na okamžik setkají, pak se Daniel definitivně odvrátí a vykročí směrem k molu.

Zamračím se.

Co by se tady venku mohlo stát? Nic a nikdo tu není. Přesto, nebo možná právě proto, se v mojí hlavě ozve tichý hlas, který mi šeptá, že tu vlastně není ani nikdo, kdo by si něčeho všiml.

Zavrtím hlavou, abych tu myšlenku zahnala. Už od zítřka tu nebudu sama a do té doby se určitě nic nestane.

„Ano, díky," volám za ním, vejdu do domu a zamknu dveře. V kapse mi najednou zavibruje telefon. S úsměvem ho vytáhnu ze zadní kapsy, ale není to odpověď od Johannese.

JING: Nic mi nepřišlo…

Nechci Jing lhát. Posledních pár let je mojí nejlepší kamarádkou a vím, že bych jí mohla říct pravdu, tedy že ty peníze prostě nemám. Ale znám ji dost dlouho na to, abych věděla, že by si jen zbytečně dělala starosti. Předpokládala by, že se zase cítím hůř, tak špatně, že nemůžu pracovat, i když ve skutečnosti jsem už docela dlouho celkem v pořádku. Nicméně to, že se cítím lépe, neznamená, že všechny moje problémy zmizely. A peníze jsou jedním z mých problémů. Velkým. A je tu část mě, která si odmítá přiznat, že jí nemůžu převést těch ubohých 150 eur, kterými mi před několika měsíci vypomohla.

Bože můj. Byla doba, kdy 150 eur bylo spropitné, které jsem si vydělala za jednu noc, a další je utratila za panáky. Tenkrát znamenalo 150 eur drobné, a teď je to víc, než mám na účtu.

Pro někoho, kdo měl kdysi všechno, je těžké se s tím vyrovnat. A právě teď nestojím o kamarádčiny dobře míněné rady ani o její lítost.

Možná je chyba na straně banky? Prověřím to!

Rychle naťukám zprávu, vezmu z kuchyně sklenku s vínem, opatrně zavřu zadní dveře a jdu nahoru.

Je čas stát se někým jiným.

Oblečení v šatně Johannesovy matky visí na masivních dřevěných ramínkách, jako by jen čekalo, až je sundám a obleču si je. Přejíždím konečky prstů po kvalitních látkách. Všechno je roztříděné podle barev, což mi usnadňuje najít něco vhodného. Opatrně sundám z ramínka tmavě modré saténové šaty. Jsou z kvalitního a měkkého materiálu a disponují ležérní elegancí, která je málokdy k vidění.

Přiložím si je k obličeji a vdechnu bohatou vůni drahého parfému. Šťastně si povzdechnu a stoupnu před velké, dokonale naleštěné zrcadlo. Jednou rukou si šaty přidržím u těla, zatímco druhou zvednu skleničku ke rtům, abych se napila vína.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Práce snů**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.